

22120075

DUTCH A1 – STANDARD LEVEL – PAPER 1
NÉERLANDAIS A1 – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
NEERLANDÉS A1 – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Thursday 10 May 2012 (morning)

Jeudi 10 mai 2012 (matin)

Jueves 10 de mayo de 2012 (mañana)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only. It is not compulsory for you to respond directly to the guiding questions provided. However, you may use them if you wish.
- The maximum mark for this examination paper is *[25 marks]*.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages. Le commentaire ne doit pas nécessairement répondre aux questions d'orientation fournies. Vous pouvez toutefois les utiliser si vous le désirez.
- Le nombre maximum de points pour cette épreuve d'examen est *[25 points]*.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento. No es obligatorio responder directamente a las preguntas que se ofrecen a modo de guía. Sin embargo, puede usarlas si lo desea.
- La puntuación máxima para esta prueba de examen es *[25 puntos]*.

Schrijf een commentaar bij één van de volgende teksten:

1.

Hij had het huis voor een week gehuurd, maar wist niet of hij zo lang zou blijven. Hoewel hij nooit in Duinroos had gelogeed, had hij een nauwkeurige voorstelling hoe het zou zijn het huis voor het eerst binnen te gaan. Die fantasie had niets te maken met de inrichting of het uitzicht, maar met zijn verwachting, hoe hij zich er zou voelen. Weken had hij hier naar toegeleefd, als naar
5 een kus, en zijn hand beefde van opwinding toen hij de sleutel onder de mat vandaan haalde.

Toen hij de smalle gang in liep en naar de dichte deuren keek, voelde hij niets, behalve teleurstelling. Hij keek rond, kuchte eens als om te laten merken dat hij er was. Hij plukte aan zijn snor. Achter de lichtgroene deuren bleef het doodstil, de witte trap naar boven leek nog nooit door mensen betreden, een trap van ijs. “Wat doe ik hier?” Hij staarde naar de lege kapstok
10 en zette zijn koffer neer.

Thuis was het eerste wat hij bij het binnenkomen zag de kapstok met daaraan haar regenjas, haar cognacbruine winterjas en het oude suède jack waarin ze altijd in de tuin werkte. Het ladenkastje in de gang pulde uit: allemaal van haar. Thuis was alles, van eierdopje tot schilderij, door haar uitgekozen. Hoe kwam hij erbij te denken dat hij haar hier zou terugvinden? In een vakantiehuis,
15 door vreemde handen ingericht, door steeds andere mensen bewoond? Het rook er zelfs antiseptisch. Haar sporen waren allang uitgewist.

“Marleen!”

Zijn stem schalde door het huis, verschrikt keek hij om zich heen. Het liefst had hij rechtsomkeert gemaakt, maar hij bleef. Om geen andere reden dan dat hij het zich
20 had voorgenomen. Al een halfjaar geleden had hij dit reisje gepland; hij wilde het voor haar geheim houden, het moest een verrassing zijn. Pas na de operatie, zodra ze weer de oude was, zou hij het haar vertellen.

En als ze het voorjaar niet haalde? Daar had hij niet aan willen denken. Van 28 maart tot en met 4 april konden ze erin. Het stond in zijn agenda. Afspraak is afspraak. Toen ze in
25 oktober stierf, was er geen moment in hem opgekomen Duinroos af te zeggen. De noodzaak naar het eiland te gaan werd zelfs nog dwingender, want in Duinroos had zij haar laatste vakantie doorgebracht.

Alleen.

Hij snapte er niets van. Sinds ze getrouwd waren, was ze er nooit alleen op uit getrokken,
30 ook niet met een vriendin. Toen hij nog werkte, maakte hij lange dagen en na zijn pensioen had hij zoveel mogelijk bestuursfuncties aanvaard. Tot aan haar eerste ziekenhuisopname was ze er altijd als hij thuiskwam. Iedere vakantie hadden ze samen doorgebracht, bijna vijftig jaar lang. En uiterekend toen- in wat haar laatste weken zouden blijken te zijn- werd ze ongekend eigenwijs. Ze was niet voor rede vatbaar en vertrok, in haar eentje.

35 Hij opende de deur: had ze hier geslapen? Hij schoof de gordijnen opzij en keek naar buiten. Zo stond ze weleens voor het raam boven als hij van zijn werk kwam. Als hij dan naar haar zwaaide, zag ze hem soms niet eens. Hij had zich nooit afgevraagd wat zij deed als hij weg was. Ze las veel wist hij, tuinierde en schreef lange brieven aan de kinderen. Maar of ze voor zichzelf kookte, of ze iedere ochtend de moeite nam zich dadelijk aan te kleden?

40 Zij wel, vast wel, tot de allerlaatste avond had ze voor het slapengaan om een pot
nachtcrème gevraagd, nee, hij had haar toiletas niet voor niets meegesleept. Hij keek naar de
koffer die onder de kapstok stond. Wat had hij nog meer ingepakt? Waarom? Ze was dood.
Haar as zat in een urn, die hij met zijn eigen handen had begraven aan de voet van de hoge berk
45 waar ze 's zomers zo graag zat. Ze had haar toiletas niet meer nodig, Marleen ... Hij sloeg zijn
hand voor zijn mond. Had hij haar nu weer geroepen?

Toen Marleen eindelijk wakker was geworden uit de narcose had ze om haar moeder
gevraagd, die al bijna twintig jaar dood was. Het verbaasde hem niet alleen, het ergerde hem
ook dat ze niet eens merkte dat hij al een kwartier naast haar bed zat, dat ze “mama, mama” riep,
in plaats van “Edu, Edu”. Wat betekende het, wát, dat ze toen niet naar mij heeft gevraagd?
50 Dat ze haar laatste vakantie alleen wilde doorbrengen, wat zegt dat over ons? Uiteindelijk zou ze
om half zes 's morgens, toen hij net even de slaapkamer uit was, sterven.

Vonne van der Meer, uit: *De avondboot* (2001) (Bewerkt.)

- Bespreek de structuur van dit fragment aan de hand van de ontwikkeling die de hoofdpersoon doormaakt.
- Leg uit hoe het vertellersperspectief hier in elkaar zit.
- Bespreek de betekenis van “Ze was niet voor rede vatbaar” (r.34) in de context van het hele fragment.

2.

Geluk

Het geluk is overkomelijk. Men plaatst het
in een vitrine* en gaat aan het werk.
Wie ernaar vraagt krijgt het te zien,
onder weloverwogen commentaar.

5 Het is gebruikelijk om 's avonds achterover
te zitten en het geluk, zoals dat beschaafd
verlicht tentoongesteld staat, te beschouwen.
Men stoot de deelgenoot erover aan.
Die knikt of zegt heel zachtjes: "Ja."

10 In hoeverre het geluk ons bepaalt
is niet eens een vraag: totaal. Wij zijn niets
dan ons geluk, en het geluk is waar wij zijn.

Slechts tijdens het afnemen van de glasplaat
slaan we soms de ogen neer. De vochtige
15 doek hangt slap in onze handen. Zo mooi.

Mark Boog, uit: *De encyclopedie van de grote woorden* (2005)

* vitrine: een glazen uitstallkast

- Bespreek de vormkenmerken van het gedicht en hun effecten op de inhoud.
- Wat is de visie van de dichter op geluk en hoe heeft hij die visie verbeeld?
- Verklaar de betekenis van de woorden "Zo mooi" (r.15) binnen de context van het gedicht.